

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1652. usque ad annum 1662

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1779

VD18 90119185

§. 21. Explanatio sensus obvii harum propositionum Cardinalibus ab Halliero oblata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67372)

Sæc. XVII.
A. C. 1653.

§. XXI.

Explanatio sensus obvi harum propositionum Cardinalibus ab Halliero oblata.

*Diar. p. 248.
part. 5. c. 8.*

Cum autem Hallierus, ejusque Socii haud ignorarent, quod Jansenii fautores hanc controversiam excogitata hac sensuum distinctione implicare, earumque examen longius protrahere quærent; aliunde vero probe scirent, quod nec de gratia ex se efficaci, nec de versatili aut de Calvini errore ageretur, hinc Hallierus decem ante Mensibus harum quinque propositionum sensum, ut vocant, *naturalem & obviu*, quem in libro Jansenii præferunt, explanavit, scriptumque Cardinalibus Deputatis hunc in modum obtulit.

Primæ propositionis sensus est: *mandata Dei hominibus justis, qui præcepta divina transgrediuntur, esse impossibilia defectu auxilii sufficientis, quo possint eadem adimplere, vel necessariam ad ea implenda gratiam petere.*

*Jansen. l. 3.
de Grat.*

Christi c. 13.

Nota per has voces (defectu auxilii sufficientis) non intelligi gratiam illam versatilem, quæ modo effectum suum habet, modo non habet, quæ a multis Doctoribus Catholicis refutatur; sed intelligi gratiam, quæ vere facultatem tribuat justo aut implendi

præceptum, aut petendi gratiam necessariam Sæc. XVII.
ad illud implendum: ita ut per eam justus A. C. 1653.
inexcusabilis reddatur, quando præceptum
transgreditur.

Propositionis II. sensus est, in statu *Ex lib. 3. de*
naturæ lapsæ nullam esse gratiam Christi *Grat. Salv.*
actualem internam in voluntate residentem, *c. 4. l. 2.*
cui voluntas humana de facto dissentiat. *c. 24. 27.*
Et 32.

Nota, hic non attingi doctrinam sancti
Augustini de gratia efficaci a se. Aliud est
enim asserere, sanctum Augustinum admisis-
se aliquod genus gratiæ, quæ infallibiliter
effectum suum consequitur, & a nullo duro
corde respuitur; aliud asserere, sanctum
Augustinum nullam aliam gratiam præter
efficacem admisisse, quæ sufficiens sit. Pri-
mum Catholicum est; secundum nonnisi a
Calvino ejusque sequacibus fuit assertum.

Quod sanctus Augustinus gratiam ali-
quam sufficientem admiserit, patet ex iis-
dem, quibus dicit, Deum justo non præci-
pere nisi possibile, nec justum deserere, prius-
quam ab ipso deseratur. Nam cum man-
data Dei non reddantur possibilia nisi per
gratiam, & justi non semper mandata Dei
observent, sequitur, eos aliquando actu &
de facto gratiæ Dei resistere.

Non itaque hic agitur de gratia suffi-
ciente versatili statuenda, quæ modo effe-
ctum suum habeat, modo non habeat: sed
tantum in genere quæritur, utrum verum
Hist. Eccles. Tom. LXII. E fit,

Sæc. XVII. sit, in statu naturæ lapsæ nullam dari gratiam, quæ vere sufficiens sit.

A. C. 1653.

Tertix Propositionis sensus est, actio, quæ meritoria aut demeritoria libera censeatur, non requiritur, ut cum indifferentia, sed sufficit, modo voluntarie & sine coactione fiat.

Hæc autem sententia eadem est ac Calviniana, qui nunquam eo sensu negavit, liberum arbitrium, quasi actiones nostræ voluntatis non essent voluntariæ, sed eo sensu, quod negaret nobis inesse indifferentiam, utrumlibet.

Propositionis quartæ duæ sunt partes: Prima est facti; utrum scilicet Semipelagiani admiserint gratiam necessariam ad initium fidei.

Secunda, utrum hæreticum sit dicere, gratiam actualem Christi talem esse, cui præcedat sit humana voluntas consentire vel dissentire.

Neque etiam attingitur quæstio hic, an gratia efficaci a se aut a consensu, quæ utriusque opinionis assertores fatentur, quæ gratiam Dei possumus abjicere, juxta Concilium Trid. Sess. 6. cap. 5. sed tantum quæritur, utrum gratia in statu naturæ corruptæ talis sit, ut necessitatem inferat voluntati adeo, ut ei non possit dissentire, quod nullus Catholicus unquam admisit.

Hæc Propositio, supposita aliarum falsitate, necessario debet falsa judicari.

Nam si impossibilia nunquam sunt Dei præcepta justis defectu gratiæ sufficientis, cui actu resistunt, sequitur, posse gratiæ resisti: Sæc. XVII
A. C. 1653.

nam ab actu ad posse valet consequentia. Secundo, si certum sit, ad meritum requiri indifferentiam; cum actio, qua gratiæ Dei consentimus, sit meritoria, sequitur, consensum ei præberi cum indifferentia, ac proinde cum potentia dissentiendi.

Denique circa propositionem quintam rursus duo quærentur I. quid de ea sentiendum, quatenus notam hæresis affingit communi Catholicorum Theologorum sententiæ, quæ assertit, Christum pro omnibus omnino mortuum esse.

II. Quatenus ex mente Jansenii, Christus non pro omnibus sed pro prædestinatum salutem tantum mortuus est; ita ut omnibus reprobis negata sint auxilia sufficientia, quibus possint salvari.

Hoc sensu examinata Propositione, intactæ relinquuntur difficultates, quæ occurrunt circa infantes sine baptismo decedentes, aut infideles, aut obduratos. Nam qui dicit, Christum non pro solis prædestinatis esse mortuum, non dicit consequenter pro quolibet reprobo in particulari mortuum esse, sed sufficit, quod pro aliquibus saltem mortuus sit.

Quod autem pro justis saltem non perseverantibus mortuus sit, patet ex Concilio Trid. ubi definit, justis mandata Dei non esse

Sæc. XVII. esse impossibilia, quia Deus iis gratiam
 A. C. 1653. cessariam suppeditat. Si enim possunt
 servare mandata, possunt salvari, ac non
 nisi ex meritis Christi. Idem Sess. 6. cap.
 Verum, tametsi ille pro omnibus mortuus
 est, non omnes tamen mortis ejus beneficium
 recipiunt. Ergo Christus pro iis etiam
 mortuus est, qui beneficium non recipiunt
 at illi non alii sunt, quam reprobi.

§. XXII.

Quinque hæc Propositiones ab Inno-
 centio Pontifice censuris
 perstrictæ.

Relat. Wa-
 ding. p. 791.
 Hist. quinq.
 Prop. l. I.
 Dupin Hist.
 de l'Eglis.
 Siæcl. XVII.
 tom. 4.

Auditis utrinque partibus, & habitis
 triginta sex Congregationibus pu-
 blicis, necnon longa & matura discus-
 sione ponderatis Jansenistarum scriptu-
 ris examinatisque in libro & sensu Janse-
 niæ quinque propositionibus, Pontifex Ma-
 ximus indictis publicis precibus, hæc
 controversiam decidere statuit, ac de-
 lectissimis Viris Constitutionis normam
 super conficiendi curam demandavit.
 Non placuit tamen illorum scriptura
 qui rem a Bulla Urbani VIII. longius
 repetebant, magis tamen probabatur
 norma a Chisio Cardinale & Albicini
 proposita, qua perlecta Pontifex cen-
 suram ad quamlibet propositionem ipse
 met dictabat, eamque die vigesima
 septima